

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2266/2019
28.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Павлица, адвокат у ..., против туженог АД Југословенско речно бродарство из Београда, чији је пуномоћник Бранко Димић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1812/18 од 12.04.2019. године, у седници већа од 28.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1812/18 од 12.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 109/16 од 09.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број .../...-... од 01.02.2016. године, да се обавезе тужени да тужиоцу накнади штету за период од 01.02.2016. године до 01.09.2017. године на име изгубљене зараде, регреса за коришћење годишњег одмора и трошкова исхране у току рада, све у појединачним износима са законском затезном каматом како је наведено у изреци и у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање; ставом другим изреке одбачена је тужба у делу којим је тражено да се туженом наложи да тужиоца врати на послове ... - ... на којима је радио пре отказа уговора о раду; ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 85.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1812/18 од 12.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда; ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... - ... у Служби ... на основу уговора о раду од 01.09.2002. године и анекса уговора о раду од 18.03.2003. године, 02.10.2013. године, 03.03.2015. године и 16.09.2015. године. У тужиочевој личној карти је као адреса пребивалишта наведена улица ... бр. ... у ..., а ту адресу је тужилац и пријавио туженом као место пребивалишта. На поменутој адреси тужилац није примио телеграм који му је тужени послао 17.08.2015. године јер не станује на тој адреси, а примио је телеграм туженог од 21.08.2015. године на адреси улица ... бр. ... у Тужени је 26.10.2015. године именован комисију која је изласком на лице места у улици ... бр. .. у ... утврдила да тужилац не станује на наведеној адреси.

Дана 13.11.2015. године тужиоцу је уручено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду из члана 179. става 2. тачке 5) Закона о раду које садржи основ за отказ уговора о раду, чињенице и доказе и рок од 8 дана да се тужилац изјасни.

Решењем о отказу уговора о раду број СКП 32/15-1 од 01.02.2016. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе – непријављивање послодавцу промене адресе становања која је предвиђена чланом 137. ставом 1. тачком 28) Колективног уговора код туженог у вези члана 179. става 2. тачке 5) Закона о раду.

Чланом 137. ставом 1. тачком 28) Колективног уговора код туженог прописано је да радни однос престаје отказом уговора о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе тиме што не пријави промену адресе становања.

Према становишту нижестепених судова, тужилац је према општим актима туженог био дужан да послодавцу пријави тачну адресу пребивалишта и промену адресе пребивалишта, што је пропустио да учини, а поступак отказа уговора о раду је законито спроведен, па је тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду одбијен.

Ревизијске наводе којима се описно указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 12) ЗПП и да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, Врховни касациони суд није разматрао јер се према члану 407. ЗПП ревизија не може изјавити због поменуте битне повреде одредаба парничног поступка, ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Неосновано се ревизијом истиче да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. Нижестепеним пресудама су правилно примењене одредбе чланова 15. тачака 1-3, 175. тачке 4, 179. става 2. тачке 5) и 180. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...75/14), као и одредбе члана 137. става 1. тачке 28) Колективног уговора код туженог. Поменути чланом 137. ставом 1. тачком 28) Колективног уговора код туженог прописано је да је повреда радне обавезе, која за последицу има отказ уговора о раду, када запослени својом кривицом не пријави промену адресе становања. Тужилац је туженом, као послодавцу, пријавио као адресу становања улицу ... бр. ... у ..., иако никада није становао на тој адреси, већ у улици ... бр. ... у Тужени је утврдио да тужилац не станује на пријављеној адреси тако што телеграм туженог тужилац није примио на тој адреси, већ га је примио на адреси ул. ... бр. ... у ..., и тако што је комисија туженог изласком на лице места и разговором са власником куће у улици ... бр. ... у ... утврдила да тужилац не станује на тој адреси. Тужени је спровео поступак отказа уговора о раду у складу са законским одредбама из чланова 179. става 2. тачке 5) и 180. Закона о раду. Сходно наведеном, не постоје ни материјални, ни процесни разлози због којих би решење о отказу уговора о раду од 01.02.2016. године било поништено. Ревизијом се неосновано истиче да је тужени имао обавезу да у поступку отказа уговора о раду упозори и поучи тужиоца да има право на стручну помоћ адвоката јер таква обавеза туженог, као послодавца, није прописана законом. Законом о пребивалишту и боравишту ("Службени гласник РС", бр. 87/11) уређени су пријављивање и одјављивање пребивалишта, пријављивање и одјављивање боравишта, пријављивање привременог боравка у иностранству, надлежност и начин вођења одговарајућих евиденција, па супротно неоснованим ревизијским наводима, тужени, као послодавац, у поступку отказа уговора о раду није имао законску обавезу да утврђује фактичко пребивалиште тужиоца према одредбама наведеног закона. Чланом 18. ставом 1. Закона пребивалишту и боравишту дата је могућност туженом да путем надлежног органа провери да ли тужилац станује на адреси наведеној у личној карти, али то не значи да је то једини законит начин да тужени утврди стварно пребивалиште тужиоца. Тужени је дужан да до степена извесности утврди чињенице о повреди радне обавезе запосленог на начин који не угрожава основна људска права и права радника, како је у овом случају и учинио.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у том поступку.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић